



پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرستال جامع علوم انسانی



پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرستال جامع علوم انسانی

رویکردهای نوین آموزشی

دانشکده علوم تربیتی و روان‌شناسی دانشگاه اصفهان

سال سیزدهم، شماره ۲، شماره پاپی ۲۸، پائیز و زمستان ۱۳۹۷

ص ۹۵-۱۲۰ تاریخ دریافت: ۹۷/۴/۲۰ تاریخ پذیرش: ۱۳۹۷-۱۲-۱۴

شناسه دیجیتال (DOI): 10.22108/nea.2019.111790.1253

مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدرسه؛ مطالعه موردی: دو مدرسه متوسطه دخترانه شهر مشهد

مرضیه پودینه، کارشناس ارشد مدیریت آموزشی، دانشگاه فردوسی مشهد، خراسان رضوی، ایران

رضوان حسین قلی زاده^{*}، دانشیار گروه مدیریت آموزشی و توسعه منابع انسانی، دانشگاه فردوسی مشهد، خراسان رضوی، ایران

rgholizadeh@um.ac.ir

بهروز مهرام، دانشیار گروه مطالعات برنامه‌ریزی درسی، دانشگاه فردوسی مشهد، خراسان رضوی، ایران

چکیده

هدف اصلی این پژوهش، شناسایی ابعاد و مؤلفه‌های مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدرسه و مطالعه آن در دو مدرسه متوسطه دخترانه شهر مشهد است. برای دستیابی به این هدف از روش مطالعه موردی استفاده شده است. خبرگان اصلی شامل مدیران مدارس، معلمان، دانشآموزان و والدین آنها بودند. علاوه بر این، برای جمع‌آوری داده‌ها از گروه کانونی، مصاحبه نیمه‌ساخت‌یافته، مشاهده و بررسی استناد استفاده شد. داده‌ها به شیوه تفسیری در فرایند کدگذاری تحلیل شده است. نتایج نشان می‌دهد ابعاد اجتماعی- سیاسی، اخلاقی- فرهنگی، قانونی، اقتصادی و زیستی مهمترین ابعاد مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدرسه معرفی شده‌اند. در نتیجه، یکصد و یازده مؤلفه مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدرسه شناسایی و استخراج شد. نتایج حاصل از مطالعه دو مدرسه با هدف بررسی چگونگی تحقق مسئولیت‌پذیری اجتماعی نشان می‌دهد توجه به ابعاد اجتماعی- سیاسی، اخلاقی- فرهنگی و قانونی بیش از ابعاد زیست‌محیطی و اقتصادی بوده است.

واژه‌های کلیدی:

مسئولیت‌پذیری اجتماعی، آموزش و پرورش، مدرسه.

*نویسنده مسئول

Copyright©2019, University of Isfahan. This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/BY-NC-ND/4.0/>), which permits others to download this work and share it with others as long as they credit it, but they cannot change it in any way or use it commercially

به طوری که امکانات موجود محله نظیر کتابخانه محله یا پارک محله و همچنین امکانات شخصی افراد محلی از قبیل نیروهای متخصص یا کارگاه‌های محلی می‌توانند از فعالیت‌های مدرسه در صورت نیاز پشتیبانی کنند (غروی‌الخوانساری، ۱۳۸۳).

روش پژوهش

در این پژوهش، از روش پژوهش مطالعهٔ موردي با رویکرد کیفی استفاده شد. پژوهش موردي عبارت است از مطالعه عمیق نمونه‌هایی از یک پدیده در محیط طبیعی آن و از دیدگاه افرادی که در آن مشارکت دارند (گال، بورگ و گال، ۱۳۹۳). در این پژوهش بر اساس دیدگاه ين^۱ (۲۰۰۳)، تمرکز اصلی بر چگونگی مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدرسه (پدیده مطالعه‌شونده) است. از مهم‌ترین دلایل انتخاب این روش می‌توان به غیرممکن‌بودن دست‌کاری در ساختار افراد مورد مطالعه، توجه به شرایط و زمینه مورد مطالعه و وابستگی پدیده مورد مطالعه با زمینه و موقعیت آن اشاره کرد (سرمد، بازرگان و حجازی، ۱۳۸۷). همچنین، نبود یک چهارچوب نظری معتبر که براساس آن بتوان عملکرد مدارس را در بعد مسئولیت‌پذیری اجتماعی مطالعه کرد، از دلایل دیگر انتخاب روش مطالعهٔ موردي با تأکید بر رویکرد کیفی است. قلمرو موضوعی این پژوهش، ابعاد و مؤلفه‌های مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدرسه است. قلمرو مکانی، دو دیبرستان دخترانه^۲ دولتی متوسطه دوره دوم شهر مشهد: دیبرستان (الف) در ناحیه یک آموزش‌وپرورش و دیبرستان (ب) در ناحیه هفت آموزش‌وپرورش انتخاب شده است. قلمرو زمانی این پژوهش، سال تحصیلی ۱۳۹۵-۹۶ است. در پژوهش حاضر، مورد مطالعه دیبرستان‌های دولتی دخترانه شهر مشهد است. انتخاب مدارس به روش نمونه‌گیری هدفمند انجام گرفت. به دلیل نبود یک چهارچوب نظری معتبر و مشخصی که بر اساس آن بتوان مسئولیت‌پذیری اجتماعی را در مدارس سنجید و نیز به دلیل نبود گزارشی موثق از مدارسی که از مسئولیت‌پذیری بالایی برخوردار باشند، با مراجعه به اداره کل آموزش‌وپرورش خراسان رضوی و تشریح هدف پژوهش، مدارس برخوردار از ویژگی‌های مدنظر برای بررسی معرفی شدند.

دیبرستان (الف): این دیبرستان در ناحیه یک شهر مشهد قرار دارد و جزو مدارس دولتی حاشیه شهر محسوب می‌شود. مدرسه دارای ۱۵ کلاس و ۲۳ معلم است و ۳۹۷ دانش‌آموز در مقطع دیبرستان و پیش‌دانشگاهی و در گروه‌های تجربی، انسانی و ریاضی در این مدرسه تحصیل می‌کنند. دیبرستان در نوبت صحیح فعالیت می‌کند؛ مدیر مدرسه ۱۲ سال سابقه مدیریتی دارد و مدرسه دارای آزمایشگاه، کتابخانه و سالن مطالعه و نمازخانه است.

دیبرستان (ب): این دیبرستان در ناحیه هفت شهر مشهد قرار دارد. مدرسه دارای ۲۲ کلاس و ۳۰ معلم است و ۴۷۰ دانش‌آموز در مقطع دیبرستان و پیش‌دانشگاهی در گروه‌های تجربی، انسانی و ریاضی در این مدرسه تحصیل می‌کنند؛

تور کاهرمان (۲۰۱۵) و ناکامورا و وات ناب موراکا (۲۰۱۲)، مرچنت و همکاران (۲۰۰۶)، سیتون (۲۰۱۱)، آگوستین و همکاران (۲۰۱۵)، آرگون (۲۰۱۵) و پرستون (۲۰۱۳) نیز در مطالعات خود به اهمیت مؤلفه‌های این بعد اشاره داشته‌اند. بر اساس نتایج این پژوهش، نوع دوستی، احترام به دیگران، ترویج فرهنگ نماز و سواد قرآنی، ترویج فرهنگ عفاف و حجاب، تربیت دینی و اعتقادی، اخلاق‌مداری، تعهد سازمانی مؤلفه‌های ناظر بر بعد اخلاقی-فرهنگی مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدارس پژوهش شده هستند.

وظیفه اصلی مدرسه در بعد اخلاقی توجه به فردیت، آموزش مدارا و همزیستی با دیگری و احترام به او و تربیت نسل جوان با مجموعه‌های ارزش‌ها و اصول عام انسانی است. نهاد آموزش‌وپرورش که یکی از گسترده‌ترین نهادهای اثرگذار و جهت‌دهنده در همه کشورهای است، با توجه به مخاطبان فراوان و مستعدی که دارد و با توجه به رسالت‌های آموزشی و پرورشی خود، باید برنامه تربیت اخلاقی را جزو اصلی ترین و محوری ترین مسائل آموزشی و تربیتی خود قرار دهد. در سند تحول بنیادین نظام آموزش‌وپرورش تأکید شده است خروجی‌های نظام آموزش‌وپرورش باید بالاخلاق، مؤمن و معتقد باشند. کارول و وود (۱۹۹۱) و استواتز و کارول (۲۰۰۳) در بعد اخلاقی مسئولیت اجتماعی سازمان می‌گویند که از سازمان‌ها انتظار می‌رود همچون سایر اعضای جامعه به ارزش‌ها، هنجارها و اعتقادات و باورهای مردم احترام بگذارند و شئونات اخلاقی را در کارها و فعالیت‌های خود مد نظر داشته باشند. در این زمینه نیز ونتزل (۱۹۹۱) و ناکامورا و وات ناب موراکا (۲۰۰۶)، مسئولیت‌پذیری اجتماعی را احترام به حقوق دیگران، رقابت میان‌فردی و توسعه اخلاقی و نوع دوستی جهانی را ساختار سازنده مسئولیت‌پذیری اجتماعی می‌دانند. همچنین نتایج مطالعات آدمیرال و لوکورست (۲۰۱۲)، کرمی و همکاران (۱۳۹۶)، آگوستین و همکاران (۲۰۱۵)، لوییس (۲۰۱۵) و فلیپات (۲۰۰۵) مؤید مؤلفه‌های ناظر بر این بعد است. همچنین نتایج این پژوهش نشان می‌دهد در هر دو مدرسه محور مسئولیت‌پذیری اجتماعی مدرسه به ذی‌نفع اصلی و محوری آن یعنی دانش‌آموز برمی‌گردد. سازمان‌ها از جمله سازمان‌های آموزشی مانند مدرسه در شبکه‌ای از رابطه با ذی‌نفعان قرار دارند که شناخت و روش تعامل با گروه‌های ذی‌نفع در فعالیت سازمان حائز اهمیت است. ذی‌نفعان به گروه‌های مختلف مانند کارکنان، سرمایه‌گذاران، عرضه‌کنندگان، دولت و ... که بر سازمان اثر می‌گذارند و از آن اثر می‌پذیرند، اشاره دارد که در مدارس ذی‌نفعان مدیران مدارس، معلمان، دانش‌آموزان و والدین هستند. شیربگی، سلیمی و آزادبخت (۱۳۹۵) نیز در پژوهش خود ذی‌نفعان مدرسه را مدیران مدارس، معلمان، دانش‌آموزان و والدین می‌دانند. ذی‌نفعان از آن جهت که به سازمان‌ها در دستیابی به اهداف کمک می‌کنند بالارزش هستند؛ از این‌رو سازمان در تدوین و اجرای برنامه‌های مختلف نمی‌تواند نسبت به آنها بی‌توجه باشد و در همین راستا سازمان‌ها ناگزیرند که در اتخاذ تصمیمات عملیاتی و استراتژیک خود به خواسته‌های آنان توجه داشته باشند.

- Ismail, M. Johar, R. F. A. Rasdi, R. M. & Alias, S. N. (2014). School as Stakeholder of corporate social responsibility program: Teacher's perspective on outcome in school development. *The Asia-Pacific Education Researcher*, 23(2), 321-331.
- Lewis, A. H. (2015). *Developing global citizens: Perceptions regarding educational leadership in an international expatriate school*, Dissertation Doctor of Philosophy Education. Walden University.
- Maliki, A. E. Asain, E. S. & Kebbi, J. (2010). Background variables, social responsibility and academic achievement among secondary school students in Bayelsa State of Nigeria. *Study Home Community Science*, 4, (1), 27–32.
- McWilliams, A. & Siegel, D. (2001). Corporate social responsibility: A theory of the firm perspective. *Academy of Management Review*, 26(1), 117-127.
- Merchant, B. Årlestig, H. Garza, E. Johansson, O. Murakami-Ramalho, E. & Törnsén, M. (2012). Successful school leadership in Sweden and the US: contexts of social responsibility and individualism. *The International Journal of Educational Management*, 26(5), 428-441.
- Metz, E. McLellan, J. & Youniss, J. (2003). Types of voluntary service and adolescents' civic development. *Journal of Adolescent Research*, 18(2), 188-203.
- Nakamura, M. & Watanabe-Muraoka, A. M. (2006). Global social responsibility: Developing a scale for senior high school students in Japan. *International Journal for the Advancement of Counselling*, 28(3), 213-226.
- Palmer, J., Bresler, L., & Cooper, D. E. (Eds.). (2001). *Fifty major thinkers on education: From Confucius to Dewey*. Psychology Press.
- Pop, O. Dina, G.C. Martin, C. (2011). Promoting the corporate social responsibility for a Green economy and innovative Jobs. *Procedia Social and Behavioral Sciences* 15, 1020–1023.
- Preston, J. P. (2013). Community involvement in school: Social relationships in a bedroom community. *Canadian Journal of Education*, 36(3), 413-419.
- Sastararuji, D. (2007). Exploring CSR in Sweden Thailand and Brazil Insights from the Construction Industry, Umeå University, Sweden, 1-83.
- Toremen, F. (2011). The Responsibility Education of teacher candidates. *Educational Sciences: Theory and Practice*, 11(1), 273-277.
- Turkkahraman, M. (2015). Education, teaching and School as a Social Organization. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 186, 381-387.
- Wray-Lake, L. Syvertsen, A. K. & Flanagan, C. A. (2016). Developmental change in social responsibility during adolescence: An ecological perspective. *Developmental psychology*, 52(1), 130-1450.

Yin, R. K. (2003). Case study research design and methods third edition. *Applied Social Research Methods Series*, 5.

